

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

VII. De Necessitate sumendi Evcharistiam sub alterutra Specie; ubi & de
ejus Effectibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

Quamdiu
Christus
præfens sit
sub specie-
bus conse-
cratis?

55. CONCL. V. Christus tamdiu sub Sacramento Evcharistiæ est realiter præfens, donec ipsæmet species consecratæ corrumpantur: in eo autem instanti Christus Dominus desinit esse præfens, quo species consecratæ ita sunt alteratæ & corruptæ, ut si sub ipsis adfuisset substantia panis, hæc naturaliter deberet desinere esse, & corrumpi. Ita communis Theologorum. Ratio est: quia Christus in hoc Sacramento decrevit supplere absentiam substantiæ panis, & vini; & consequenter neque citius, neque tardiùs vult desinere esse sub speciebus consecratis, ac ipsa substantia panis & vini naturaliter desineret, si adesset.

Q U Æ S T I O VII.

De Necessitate sumendi Evcharistiam sub alterutra Specie; ubi & de ejus Effectibus.

Non est
præceptum
Divinum,
sumendi
Evcharistiã
sub utra-
que specie.

56. CONCL. I. Ex præcepto Divino non est necessarium, ut omnes Christi Fideles sumant Evcharistiam sub utraque specie. Ita novissimè definitum est in Concilio Tridentino *Sess. 21. can. 1. & 2.* & oppositum asserentes anathematis condemnantur. Ratio est: quia nullibi habetur tale præceptum. Nam, qui dixit Joan. 7. *Nisi manducaveritis carnem Filij hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis:* dixit quoque ibidem: *Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum.* Item: *Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita.* Item: *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum;* prout rectissimè observat Concilium Trident. *loc. cit. cap. 1* & sequuntur Theologi, & Controversistæ unanimiter. Accedit, quòd jam in primitiva Ecclesia fuerit consuetudo communicandi quandoque sub una specie; prout amplius ostendunt Controversistæ contra Hæreticos modernos.

Solvitur in-
stantia.

57. Nec valet dicere. *Matth. 26.* Christus porrigens Calicem, præcepit, dicens: *Bibite ex hoc omnes;* ergo usus Calicis omnibus sub præcepto Divino injunctus est. Resp. enim in primis, retorquendo argumentum, quia D. Marcus Evangelista, *cap. 14. v. 23.* expressè fatetur, ac testatur: *& biberunt ex eo omnes;* ergo illud Christi præceptum jam in ultima Coena fuit adimpletum, & consequenter neutiquam respiciebat omnes Christi Fideles imposterum nascituros. Resp. ulterius, illud Christi præ-
ce-

ceptum solos Apostolos, quibuscum Christus coenavit, non autem omnes alios Fideles comprehendisse; uti patet ex allata instantia.

58. CONCL. II. Sancta Ecclesia Catholica iustissimis de causis (statuit, ut Laici, atque etiam Clerici non conficientes (id est, Missam actu non celebrantes) sub una tantum specie communicarent. Ita omnes Catholici; estque novissime definitum in Concilio Tridentino *cit. Sess. 21. can. 2*. Porro rationes, quibus Ecclesia ad prohibendum Laicis, & Clericis non conficientibus, seu non celebrantibus, usum Calicis adducta est, præcipue sunt sequentes, & revera gravissimæ.

59. Primò siquidem dicta prohibitio facta est ob gravem irreverentiam, quæ Sacrosancto Sanguini Christi multoties inferebatur per effusionem ipsius in terram, aut barbas, sive vestes Communicantium. Deinde, quia Sacratissimus Sanguis consecratus, qui non semper juxta numerum atque exigentiam Communicantium ita consecrari potuit, ut sub actuali Communione totus sumeretur, & neque deficeret, neque superabundaret, non potuit, nec potest in Sacrarijs debitâ cum reverentiâ asservari, quin à potiori propter corruptionem specierum vini, utpote facillimè in acetum degenerantis, tempore præsertim calidiori, gravem pateretur irreverentiam. Accedit, quòd Sanctissimus Sanguis consecratus absque effusionis periculo, aut alijs incommodis, difficillimè potuerit ad infirmos deferri, aut pro iisdem asservari. Hujusmodi igitur malis, & irreverentijs, quotidie emergentibus in tanta populorum frequentia, atque hominum magnâ ex parte rudium multitudine, alter sancta Mater Ecclesia efficaciter providere non potuit, nisi per subtractionem Calicis quoad Laicos, vel Clericos non celebrantes.

60. CONCL. III. Quamvis Christus Dominus in ultima Coena hoc Sacramentum sub duabus speciebus instituerit, atque Apostolis tradiderit; tamen fatendum est, etiam sub altera specie totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi: ac proterea, quod ad fructum attinet, nullâ gratiâ ad salutem necessariâ eos defraudari, qui unam speciem solam accipiunt. Itâ Concilium Trident. *cit. Sess. 21. cap. 3.* & omnes Catholici.

61. CONCL. IV. Eucharistia non statim, ac in ore ponitur, ex opere operato confert effectum gratiæ sanctificantis; sed primùm, quando species deglutuntur, ac ex ore trahuntur in

Ecclesia iustè decrevit, ut Laici sub una tantum specie communicarent.

Causæ hujus præcepti Ecclesiastici.

Sumens Eucharistiam sub una specie, nullâ fraudatur gratiâ ad salutem necessariâ.

Eucharistia, quando producat effectum gratiæ sanctificantis?

Stomachum. Ita communis. Ratio est: quia ad consequendum Eucharistiæ effectum ex opere operato requiritur, ut Corpus & Sanguis Christi, mediantibus speciebus Eucharisticis, verè comedatur, & bibatur; juxta illud Joan. 6. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam.* Atqui juxta communem loquendi modum, nemo censetur quidquam comedisse, vel bibisse, qui panem vel vinum in ore duntaxat retinet, nihil autem ex eo deglutit: ut patet in abluciente os suum, qui non censetur fregisse jejunium naturale, sed potest adhuc communicare; ergo.

Præter hunc
causæ Ev-
charistiæ a-
lios effe-
ctus: nam

62. CONCL. V. Præter augmentum gratiæ sanctificantis, qui est primarius ac principalis hujus Sacramenti effectus, idem Sanctissimum Sacramentum causat quosdam alios effectus. Ita tenent omnes Theologi, & Libri Ascetici, fusiùs de talibus effectibus differentes, quorum principaliores hæc in compendio referuntur.

Delet ve-
nialia,

63. Et primò quidem hoc Augustissimum Sacramentum, dignè susceptum, delet peccata venialia: idque non tantum mediatè ac indirectè, quatenus fervorem Charitatis excitat, & movet ad actus virtuosos, per quos venialium detestatio sequitur; sed etiam immediatè ex opere operato, quatenus producit augmentum gratiæ sanctificantis, virtute cujus delentur peccata venialia, præsertim ea, ad quæ dignè Sacramentum suscipiens non habet positivum affectum, & actualem complacentiam, sed virtuales quandam detestationem.

Præservat à
mortalibus.

64. Secundò, præservat à peccatis mortalibus, quatenus illius Deus hominem exterius specialiter protegit, atque interius corroborat per singularia gratiæ actualis auxilia: itemque vel represso dæmone, vel amoris occasionibus peccandi, hominem ab ingruentibus tentationibus liberat, nec non ad eas superandas specialia quædam auxilia gratiæ subministrat.

Confert
dulcedinem
animæ.

65. Tertio, confert dulcedinem spirituales, & quandam devotè sumentibus suavitatem internam; ut proinde merito Ecclesia Catholica, in Officio de Corpore Christi, hæc applicet Prophetiam Jacob de Aser, Gen. cap. 49. *Pinguis panis ejus, & præbebit delicias Regibus.* Tandem inter alia bona, quæ secum affert, hoc Sacramentum ritè susceptum diminuit fomitem, ac inordinatum affectum ad illicita.

Alia remissi-
vè.

66. Plura quidem alia de hoc SS. Sacramento disputant Theologi, sed ea sunt altioris indaginis, atque ad Theologiam

Mo.

Moralem propriè non pertinent. Quæ verò dicenda forent de præcepto Communionis, præsertim Paschalis, jam superiùs (b) agendo De præceptis Ecclesie, ex professo discussa fuerunt.

(b) Tr. 1. c. 7.
Dist. 3. Q. 3. § 1694.

DISTINCTIO V.

De Sacrificio Missæ.

QUÆSTIO I.

De natura Sacrificij in genere.

1. **A**dvertendum, quòd Evcharistia possit dupliciter considerari. Primò, ut est Sacramentum novæ Legis; id est, Signum sensibile Corporis & Sanguinis Christi, realiter contenti sub speciebus consecratis panis & vini. Secundò, ut est Sacrificium novæ Legis: quomodo ipsa non solum ex opere operato confert gratiam dignè fumentibus, sed etiam prodest alijs, pro quorum salute offertur. Viso proinde de Evcharistia, ut est Sacramentum, restat agere de ipsa, ut est Sacrificium, præmissâ tamen ad majorem claritatem unicâ Quæstione de natura Sacrificij ut sic: unde

Evcharistia ut Sacramentum, & ut Sacrificium.

2. Advertendum ulterius, quòd Sacrificium in communi dupliciter sumatur, propriè scilicet, & impropriè seu latissimè. Hoc posteriori modo Sacrificium etiam comprehendit sub se preces, & orationes devotas Fidelium: juxta illud Psalm. 49. *Immola Deo Sacrificium laudis. Et ad Hebr. cap. 13. Offeramus hostiam laudis semper Deo, id est, fructum laborum consentium nomini ejus,* & alibi. Sacrificium propriè dictum est peculiaris actus virtutis Religionis, quo speciali quodam modo protestamur summam & absolutam excellentiam DEI, nostramque subjectionem ad ipsum, per oblationem & destructionem alicujus rei sensibilis. Et loquendo de hujusmodi Sacrificio, sic

Sacrificium propriè, & impropriè.

3. **CONCL. I.** *Sacrificium propriè dictum, est oblatio externa rei permanentis Deo exhibita, qua significatur supremum dominium atque excellentia DEI & subiectio Sacrificantis ad ipsum, mediante aliquâ ipsius rei oblatæ destructione, seu immutatione.* Ita in re communis, & concordant dicta superiùs. (a)

Sacrificium propriè, quid? (a) Tr. 5. Dist. 1. § 15.

4. Dicitur, *oblatio externa rei permanentis, utputà ovis, bovis, vituli, tritici &c. ad distinguendum Sacrificium propriè dictum*

Est rei permanentis.

C c c c c

à Lau-